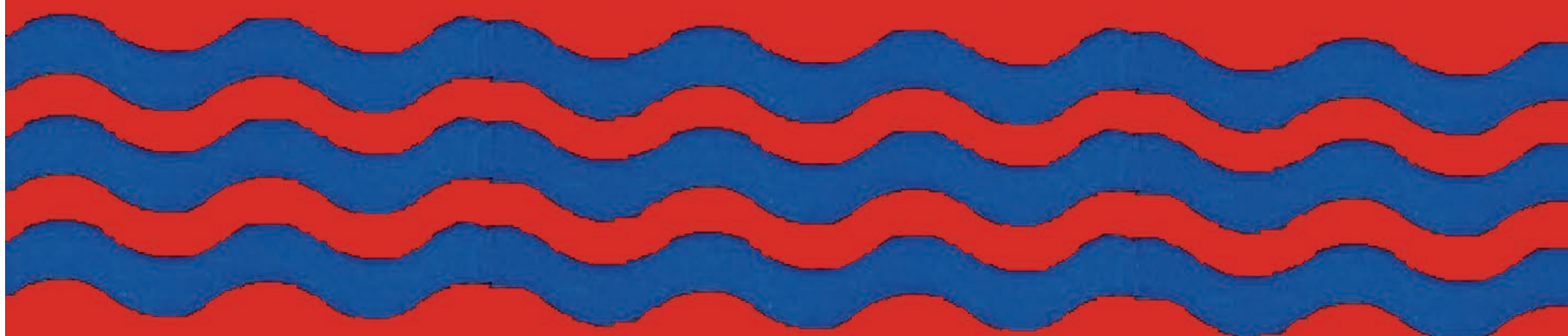
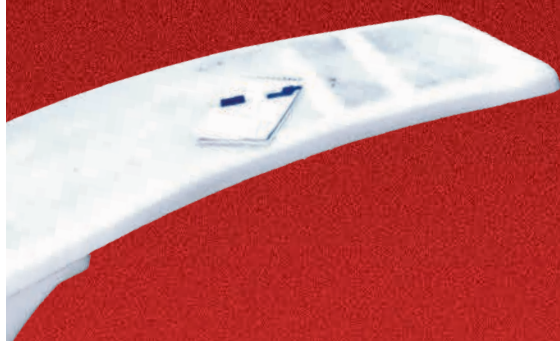


UNIVERSITAS

MAGASINET

Gonzo



Kulturen og Kaoset til
Hankattene på Ås



4–9

Universitas fotfølger
stortingspresidenten
en dag på jobb



10–11

Kva skjer med
Noreg utan
USA-Tech?



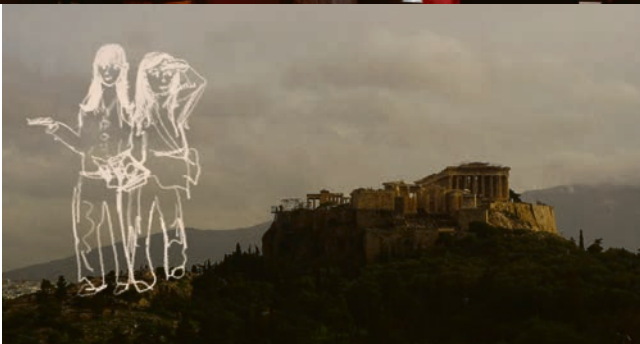
12–13

En reise gjennom
Oslos brune buler



14–19

En undersøkelse
av xenofli i praksis



20–21

Gambling på
gamlemåten: din
nye analoge hobby



22–23

REDAKSJONEN



MAGASINREDAKTØR
Nils Jakob Bakke Nydal



ANSVARLIG REDAKTØR
Idun Kjøl Wiig



DESKSJEF
Ida Fjeld



MAGASINFOTOSJEF
Adrian Heggem Misfjord

BIDRAGSYTERE: Laura Vaagland, Karla Beitoaugen, Jesper Solomon, Amalia Sanchez Knotten, Lina Gulbrandsen, Tora Danielsen, Edvin Velle, Julia Bueso, Maria Mogens Bø, Casper Ingebretsen Hauen, Beate Bjella, Stig Buvarp, Stian Skogen Sandberg, Selma Flood

DESK: Nora Hognes Berg, Thea Ugland Engen, Emilie Sveinsson, Fabian Lenschow

FORSIDE: Adrian Heggem Misfjord

Magasinet er et bilag i studentavisa Universitas. Universitas arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.



Slepp journalisten laus!

tekst: NILS JAKOB BAKKE NYDAL • illustrasjon: EVEN TAUGBØL HASSELDAL

Som journalist skal du vere nøktern og «objektiv». Nah. Fuck det.

Journalistikk kan vere kjedeleg. Presseetikk, kjeldekritikk og masse statistikk. Vi har korrekturlesarar, faktaboksar og masse, masse sitatsjekk. Journalisten skal halde avstand. Verkelegheita skal inn i rammer.

Gonzo-journalistikken er det som skjer når nokon riv i stykker dei rammene.

Gonzo blei forma i USA på 1960- og -70-talet, og starta formelt med journalisten Hunter S. Thompson. I staden for å stå på trygg avstand og observere, kasta han seg inn i stoffet. Bokstaveleg talt. Tekstane hans var fulle av eg-form, overdrivingar og digresjonar. Det var journalistikk som skildra mykje meir av stemninga enn alt anna. Namnet gonzo kjem av det heilt ville som kan skje.

I klassisk presseopplæring blir vi fortalt at journalisten skal vere ein fluge på vegg, fordi vi skal forklare ein sak frå ein nøytral, objektiv side. Gonzo seier: vegg er ikkje nøytral, og fluga er full av følelser.

Det spesielle med gonzo er ikkje berre at journalisten er til stades, men at journalistens blikk er sjølv motoren i teksten.

Vi lever i ei tid der formatet på det meste vi les er stramma til. Journalistikken blir stadig flinkare, men òg ryddigare. Alt som ikkje lar seg sitere fell ut, og det som følles ekte kan forsvinne.

Gonzo er eit forsøk på å ta noko av rotet tilbake.

Det er ein journalistikk som seier:

Eg var der.

Eg vart sjølv påverka.

Eg forstod kanskje mindre etterpå, men eg kjende meir.

Det betyr ikkje at alt er lov. Sanninga forsvinn ikkje berre fordi vi skriv «eg» i staden for «Universitas får opplyst at». Men gonzo tvingar oss til å vere ærlege om at vi alltid ser verda frå ein kropp, eit hovud, ein bakrus, ein politisk posisjon. Det usynlege perspektivet blir synleg.

Kanskje treng vi journalistar som vågar å vere litt meir menneske igjen

Det er både ei fridomserklæring og ein risiko.

For kva skjer når vi opnar døra for eiga stemme? Når vi sluttar å late som om vi er usynlege, og heller innrømmer at vi påverkar alt vi ser? Når vi skriv oss sjølv inn i situasjonar vi kanskje eigentleg burde gått heim frå for lengst?

For studentjournalistar er det noko frigjerande med dette. Vi er like mykje del av miljøet vi skriv om som dei i studentmiljøet vi intervjuar. Å late som om vi kjem inn frå utsida er eigentleg mindre truverdig enn å innrømme at vi står midt i det. Kva skjer når

reporteren ikkje berre skriv om eit miljø, men let seg drage inn i det? Når vi blir kjend med dei brune barane i Oslo? Når vi prøvar oss på bingo? Når vi faktisk blir kjend med stortingspresidenten eller drar til Athen?

I denne utgåva av Magasinet har vi sluppet journalisten laus. Vi tester kor langt vi kan gå utan å miste etikken av syne.

Gonzo handlar ikkje om å romantisere rus, kaos eller å sjå ned på andre som er annleis. Målet er å stille seg i ein situasjon og vere nysgjerrig.

For kanskje er det nett der ei form for sanning ligg. Ikkje berre i kven som sa kva, men i kvifor vi så inderleg ville vere der då dei sa det.

Gonzo er ikkje objektivt. Det er heller ikkje livet vårt.

I dag lever vi i ei rar medietid. Politikarar spelar for kamera, kommentatorar er viktigare enn kjeldene, og publikum er lei av alt støyet.

Kanskje treng vi journalistar som vågar å vere litt meir menneske igjen. Som vågar å vise eigen tvil, samstundes som dei prøver å forstå verda rundt seg. Det har vi prøvd.

Vi kjem til å feile. Vi kjem til å overdrive. Vi kjem til å skrive for mykje om oss sjølv. Men kanskje er det nett det som er poenget: å vere ærleg om prosessen, ikkje berre resultatet.

Vi lovar ikkje eit objektivt større bilete på verda. Vi lovar berre at vi var der. At vi såg, høyrde, kjende, og at vi skreiv det slik det verkeleg var for oss.

Resten får du dømme.

En dag på Faderloftet:

— Ingen raping, prompting eller ekkel snakk



DYRERIKET: Snorre Smevold og Vincent Kollbotn foran hvert sitt favorittdyr på Ås.

To menn i røde og hvite stripete dresser henter oss på busstoppet i Ås. Åtte timer senere har vi fått historietime, middagssjukk og strippeshow.

tekst: **CASPER INGEBRETSSEN HAUEN, BEATE BJELLA**
foto: **ADRIAN HEGGEM MISFJORD, BEATE BJELLA, CASPER INGEBRETSSEN HAUEN**

«Det er veldig hyggelig å høre at interessen for Kulturen samt dets høyere beskyttelse er stor nå til dags i Tigerstaden. Vi har selvsagt lyst til å være med på å opplyse allmennheten om vår storslåtte Kultur og inviterer dere gjerne til Faderloftet!»

Meldingen tikker inn en ettermiddag i februar.

Jeg, Casper, har et ønske om å infiltrere foreningslivet på Ås, og har endelig fått napp. Vi skal besøke Hankattforeningen på invitasjon fra generalsekretær Vincent Kollbotn (25).

Jeg vil nødig dra alene. Beate stepper inn. Helt frem til vi sitter på buss-for-tog til Ås tror hun dette er en forening for eiere av hankatter. Fotograf Adrian, som også er med, er like uviten.

Lite visste de, og jeg, hva som ventet oss.

Veien til Pentagon

Brune åkre, tåke og slaps møter oss i det vi går av bussen på endestoppet. Vi er på Ås. Der ingen skulle tru at nokon student

ville bu.

Etter noen minutter blir vi plukket opp i bil av to menn ikledd røde og hvite stripete dresser. Det ser ut som om de har krabbet ut av en *Hvor er Willy?*-bok, bare at her er Willyene ekstremt lette å finne.

– Var det dere som kjente Simen, spør de demokratisk valgte *foreningsembetsmennene* Vincent og Snorre Smevold (25).

Ingen av oss kjenner Simen.

Pangstart.

I den fullstappede bilen kan ferden begynne. Vi kjører.

– Der er Samfunnet på Ås, sier Snorre og peker på et rødt og gult bygg i horisonten.

– Der inne gjennomføres Spritsløyfa. Kort fortalt drikker vi masse sprit på Samfunnet. Lenger nede i veien ser vi treet Eika.

– Det er det mest fotograferte treet i Norge, faktisk, slenger Vincent inn.

Treet er flott, det.

Snorre parkerer bilen og laster av varene kjøpt på veien. Gutta har sikret seg den

nye emballasjen til Aas-ølen, så eksklusiv at de ikke har begynt å selge den på Aas enda.

Embetsmennene peker nedover i skråningen.

– Der ser dere Pentagon.

Pentagon? Som i det amerikanske forsvarsdepartementet? Hva slags machokultur er dette?

Det viser seg å være langt mindre dramatisk. Fellesbetegnelsen for militærbygningen i USA, og dette murpregede og misformede studentnabolaget, er ren tilfeldighet. Hva studentene på Ås skal forsvares mot vet vi fortsatt ikke.

Men kvelden er ung.

Du vil ikke være turist!

Kattene har en aktiv helg i vente, og på vei mot Faderloftet, blir vi klokere på helgens aktiviteter.

– I morgen er det duket for 3000-meter-øl, sier Snorre.

– Alle foreningene som vil delta, melder medlemmer til et 3000 meter langt løp



ÅSTREET:
Treet Eika er det mest fotograferte treet i Norge.

Saken fortsetter»



POSE MED ØL:
En hankatt klar for fest.

rundt vannet rett her borte. Etter hver etappe rundt vannet, *chugger* hver løper en 0,33 liters boks med øl. Syv øl til sammen.

Dette, tenker vi, er det kjipt at vi ikke får vært med på.

– Det man ikke har lyst til å bli er *turist*, forteller Vincent oss.

Turist? Hva skal det bety?

– Klarer man ikke fullføre løpet på en time, blir man turist. Klarer man ikke fullføre løpet generelt, blir man også turist. Hvis man tisser, enten på seg eller i busken, blir man turist. Samme hvis man spyr. Turist. Og man vil ikke bli turist!

– Jeg har blitt turist før, fortsetter han.

– Tror jeg spøy sånn tre ganger.

Hierarkiet

Vi er snart oppe på loftet, men får øye på en tavle.

– Her kan dere se hierarkiet i Hankattforeningen, forteller Vincent oss.

– Jeg er generalsekretær, og Snorre er justitarius. Vi er øverst.

Vi spør hva rollen som justitarius innebærer på loftet.

– Jeg er lovens mann, sier Snorre.

– Har de nye gjort noe dårlig i løpet av en måned eller to, er justitarius ansvarlig for å gi dommer, og straffe dem, fortsetter han.

– Så har vi tredjemann, Magnus Kolnes. Han har tittelen Kulturatattaché, med Q, og er rett under oss i rang. Han er selverklært kommunist.

Vi blir senere informert av Magnus selv at han stemmer SV, så kommunist blir kanskje litt misvisende.

– Når man melder seg inn i foreningen begynner man som aspirerende aspiranter. Man går fra aspirerende til aspirant ganske fort, men det tar cirka et år å bli hankatt, sier Vincent.

Så hvordan blir man hankatt? En blodpakt?

– Du må bare vise lojalitet. Motivasjon, vilje, alt den slags, sier Snorre.

– Vi har en materialforvalter, for eksempel, Trygve Refsnes. Han fikk i oppgave å gå over boden og lage en liste over alt innholdet. Den typen oppgaver er å vise dedikasjon til foreningen.

Men nok snikk-snakk. Nå er vi her. Faderloftet.

Vi ankommer Faderloftet

I dørkarmen blir vi møtt av en utstoppet rev med en *freeze* på høyre øre, en intens lukt fra kjøkkenet, rødt og hvitt overalt, og en shottekanon. Vi forsto aldri hvordan kanonen fungerte i praksis, men skummel var den.

Vi er omringet av mange tusen tomme glassflasker. Disse har hankattene spart på i alle år, og hver 17. mai pusses og loggføres hver eneste flaske. Grunnen til dette? Ingen vet, men det er en del av *Kulturen*.

Vi spør om draktene deres. Hva er greia?

Guttene forteller oss at en tidligere hankatt pleide å date en fransk kvinne som sydde draktene deres. Forholdet endte, men kontakten med

franskvinnen forble.

– Det er en festdrakt.

Vi bruker de på fester arrangert av Samfunnet, eller når andre foreninger arrangerer noe stort, sier Vincent.

Hankattene bruker altså kun draktene i formell forstand. Pluss

når de har fått besøk av tre forbilledlige journalister og fotografer selvfølgelig!

Vincent Kollbotn,
Generalsekretær i
Hankattforeningen

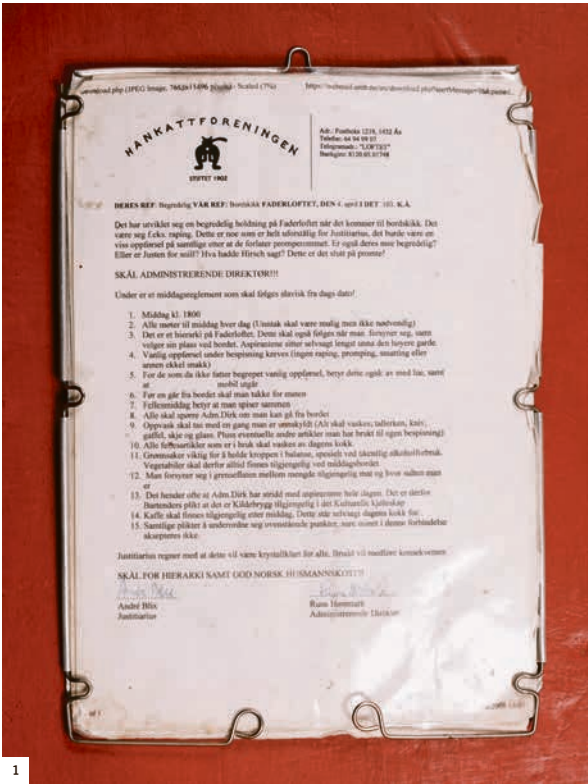
Tror jeg spøy sånn tre ganger

Treenigheten

Vi drikker kaffe og tar det rolig, men behagelighetene varer ikke lenge. Inn kommer plutselig et hav av mennesker. En av dem, ikledd en rød Gilde-caps, kommer og hilser.



REV OG SHOTTEKANON: Inngangspartiet til Hankattene. Beate ble skremt av reven da vi kom inn.



1



2



3

1. MIDDAGSREGLEMENTET:
Disse reglene skal følges hver dag under fellesmiddagene.

2. ALEX ROSÉN:
En tidligere Hankatt betalte 5000 kr for dette bildet da Alex Rosén gikk konkurs.

3. KULTURTRADISJON:
Tidligere Hankatter i sitt naturlige habitat, mens de vasker statuen til deres danner Hirsch.

– Simen heter jeg.
Simen! Dette er Simen. Ingen av oss drar kjensel på ham, men det er fint å få et ansikt til dette beryktede navnet.
– De andre gutta er fra PB, sier Snorre.
– PB er en annen forening her på Ås, fortsetter Snorre.
– De ble stiftet i 1936, og har...
Vi avbryter ivrig.
– *Hva står PB for? Profilbilde?*
– Det får de ikke lov til å si. Vi vet det heller ikke, sier Vincent.
I senere gjennomgang av transkripsjoner fra dagen på Ås, ser det ut til at vi – som de profesjonelle journalistene vi er – ved flere instanser har slengt kommentarer som «Så si det da!», «Kom igjen!», «Bevis det!», «Off the record!» i jakten på PBs fulle navn. Men svaret fikk vi ikke, og PBs fullstendige tittel forblir et mysterie.
– Hankattene, PB og Hunkattforeningen utgjør en kulturell treenighet her på Ås, forteller Snorre oss.
– Det er vi som har holdt oss lengst, og...
Vi avbryter igjen.
– Men sykt at det aldri har kommet ut hva PB står for da, hvis foreningen har vært her siden 1936.
Jeg tror vi må gi opp.

Hankatthistorien

Historien til Hankattforeningen blir fortalt slik man kan forvente at en over hundre år gammel historie blir fortalt. Rundt et bord, med gamle fotografier, rykter, halvklare datoer, og tåkete fyllaminner.

Det hele starter i 1902. Rektor ved skolen Johan L. Hirsch stifter en studentfo-

rening på landbruksskolen på Ås.
Ambisjonen var enkel.
– Studentene skulle lære å oppføre seg som herremenn. De skulle bli bedre til å tale og skrive, sier Vincent som forteller at hans skrivekunnskaper har bedret seg etter han ble med.
Så tar historien en vending.
Hirsch får sparken i 1904. Det er litt uklart hvorfor, men ryktene antyder at han utviklet et anstrengt forhold til landbruksministeren.
– Han var visst veldig glad i damer, en skikkelig skjørtejeger, sier Snorre.
Forholdet skal ha surnet etter en epi-

Han var visst veldig glad i damer, en skikkelig skjørtejeger

Snorre Smevold,
Justitiarius i Hankattforeningen

sode med ministerens kone. Kort tid etter måtte Hirsch forlate stillingen.
Om dette er det som skjedde eller ikke er vanskelig å si. Men historien har blitt værende.

En naken Alex Rosén

Ryktene om Hankattforeningen er mange.

– Mange tenker nok at det er mye fest, sier aspirerende aspirant Daniel Arne Olsen (19).

Han tror at folk vurderer kollektivet som veldig åpent.

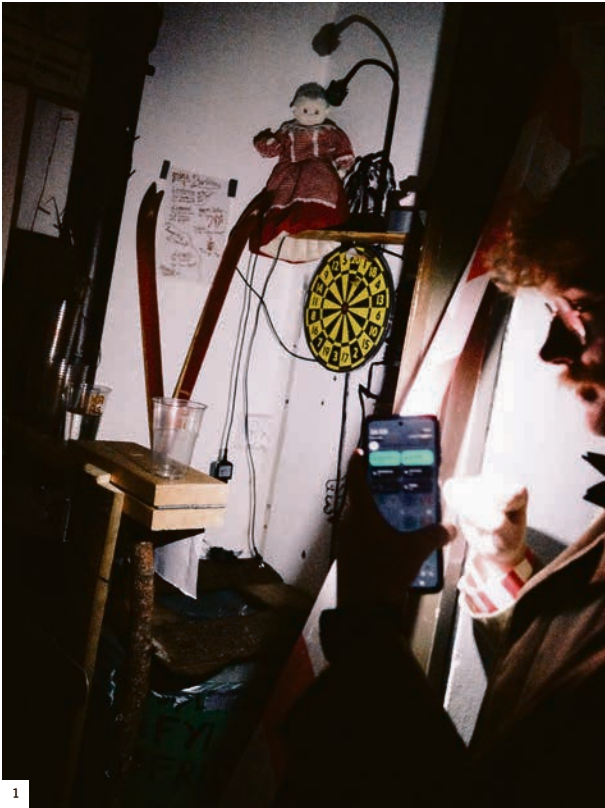
– Som dere kan se går jo folk inn og ut herfra hele tiden.
Men det har ikke bare vært positivt, og flere av Hankattene nevner at det har vært en del negative omtaler opp gjennom årene.
– Det var vel en tid at foreningen ble veldig populær, og det kan ha gått litt i hodet på dem. De følte seg nok litt uødelige, legger Daniel til.
I dag mener Hankattene at kulturen er helt annerledes. Tradisjonene er de samme, men holdningene har endret seg gjennom tidene.
– Foreningen hadde nok ikke stått om vi for eksempel skulle beholdt kvinnesynet fra 1902.
Like ved oss henger et gigantisk pappbilde av en naken Alex Rosén på veggen. Fotograf Adrian klarer ikke dy seg.
– Det er jo litt 1902 på veggen der borte, da?
– Den kjøpte vi for 5000 kr på auksjon når Rosén gikk konkurs, forklarer Snorre.
Senere skal Rosén ha dukket opp på loftet og tilbudt 50.000 kr for å få bildet tilbake. Vincent ler.
– Vi sendte ham hjem i taxi.

Kulturbegrepets vage definisjon

Hankattene er veldig opptatt av kultur. Kulturen på loftet, kulturen på Ås, kulturen til kattene. De har til og med egen kulturattaché. Eller Qulturattaché som de kaller det. Men hva er egentlig kultur for dem?

Alle rundt bordet blir stille i noen sekunder, før de gir ordet til foreningens yngstemann. Daniel, aspirerende aspirant.

Saken fortsetter»



1



2

– Kultur, det er jo det vi står for. Det er det vi skal bringe videre. Det er samholdet, og det sosiale. Alt som beskriver Ås. Åskulturen og generell kultur.

Forklaringen glir videre, og vi blir ikke mye klokere.

– Det er jo tradisjon. Sånn ting er gjort.

Det viser seg at kultur er litt av alt. Alt vi ser rundt oss på det lille loftet er en del av den høytstående Kulturen.

Om to års tid skal loftet flyttes midlertidig når deler av Pentagon skal rives. Da skal alt tas med videre. Til og med lufta.

– Vi henter lufta med en glasskrukke og tar den med videre. For å få med den kulturelle lufta, forteller generalsekretær Vincent.

Vi ser plutselig en halvnaken Hankatt løpe forbi. Han skal i dusjen. Kort tid etter høres en høy, brautende operastemme fra badet. Det viser seg at alle aspiranter må synge Hankatt-sanger i dusjen. Hver gang de dusjer.

– Vi har vanntett sanghefte i dusjen, smiler Vincent.

Tiktok-kål og regelbrudd

Klokka nærmer seg seks, og praten på loftet skifter karakter. Det er tid for middag.

På loftet spiser man ikke middag alene. Her er det et system. De har felles middag nesten hver dag. En person lager mat til alle tolv.

– Jeg lager middag to ganger i måneden, og så spiser jeg gratis alle de

andre dagene, sier Daniel.

I kveld er det nakkekoteletter på menyen. Og grilla kål. Saus. Poteter.

– Jeg fant oppskriften på Tiktok, forteller kokken til de andre Hankattene.

Men middagen handler ikke bare om mat. Det finnes regler. Møt presis til middag. Ingen mobiltelefoner ved bordet. Vanlig oppførsel er påkrevd. Ingen raping, prompting, smatting eller annen ekkel snakk. Bryter du reglene må du lese reglementet høyt for resten av bordet.

Vi setter oss. Det er et hierarki for hvor man kan sitte. Justitiarius og Generalsekretær sitter øverst. Nederst er aspirantene. Bordordenen er absolutt. Vi er redde for å sette oss ned. Tenk om vi gjør noe feil?

Foreningen hadde nok ikke stått om vi skulle beholdt kvinnesynet fra 1902

Daniel Arne Olsen, aspirerende aspirant i Hankattforeningen

1. SHOTTEKOTT:
Her kan man kjøpe shots på Samfunnet, forbeholdt at man tar shotten inne i det trange kottet.

2. KONGEN PÅ HAUGEN:
Generalsekretær Vincent Kollbotn sitter i sjefsstolen. Det er bare han som får sitte der.

3. GUTTAKRUTT:
Justitiarius Snorre Smevold og Generalsekretær Vincent Kollbotn er på toppen av hierarkiet i Hankattforeningen.

4. STRIPPESHOW:
Aspirerende aspirant Daniel Arne Olsen svinger rundt på en selvmontert strippestang på Faderloftet

5. MIDDAGSTID:
Gjett hvem som er gira på Tiktok-kål?



3

Jeg er lovens mann

Snorre Smevold,
Justitiarius i Hankattforeningen

Beate er nær ved å gjøre nettopp dette. Hun legger telefonen på bordet. Noen spør høyt om hvem som eier denne telefonen. Livredd for straff kaster hun den i sofaen. Heldigvis er Hankattene litt ekstra greie med oss, og vi plasserer nest øverst ved siden av styret.

Under middagen skjer det. Noen banner. Justitiarius dømmer ham til å lese reglementet høyt. Han reiser seg, og Hankattene blir stille.

Når alle har spist, takker generalsekretæren for maten, og alle får gå. På tide med vors!

Bzzzzz

Hankattene skal få besøk av den nyfødte syforeningen Sting, og i den anledning må de finne fram det groveste artilleriet.

Hankattene samarbeider om å dra frem en lang, gullpolert strippestang fra boden, og først nå oppdager vi portalen i Hankatt-taket der stangen skal festes.

– På nach kan det ofte være 70 som klamrer seg til stanga, forteller Vincent oss.

Etter mye hes og pes står stangen stødig, og inn kommer Biene.

Alle er ikledd bieantenner og flere av dem går opp til Vincent, som sitter og gosser seg i sjefsstolen, lener hodet fremover og sier «bzzzzz».

På Ås er det tradisjon for besøkende foreninger å overgi en gave til foreningen de besøker. En hyggelig gest. Sting-jentene overrekker Vincent en hjemmelaget ølvante i hankattenes fargemønster; røde og hvite striper. Koselig!



Vorset ruller videre. Kanskje på tide å mingle. Vi prøver oss.

Daniel introduserer oss til en av biene som «journalister fra en studentavis i Oslo».

– Haha, du kødder, svarer hun. Er det tull? Jeg trodde du tulla!

– Ikke tull, svarer vi stolt.

Vi føler oss mektige. Men det er snart på tide å dra.

Pripne og pissy

Som de pripne Oslo-folka vi er, blir møtet med Hankattforeningen kortere enn forventet. Adrian skal på publisering av en eksklusiv fotografibok, og Beate skal på Dragshow på Sats. Er det noen å stole på?

Vi bukker og neier, og hører lettete gisp.

– Nå drar journalistene! Endelig blir det full fest, hører vi i bakgrunnen.

Det er åpenbart at vi har gjort inntrykk.

Kapellmester Halfdan Setvik kjører oss til busstoppet. Vi fant aldri ut av hva kapellmesterens rolle var, så bilturen er stille. Vi sier adjø, og jogger lett mot et fullstappet busstopp. Studenter-samfunnet på Ås er visst ikke for alle. Det er to minutter til bussen går.

– Faen, jeg må bare gjøre det, sier jeg stresset.

Jeg sprinter over asfaltvei og gjørmete gress, stuper bak en konteiner og... Tisser. Mye. Og med det takker vi for oss, Ås. Det har vært en formidabel reise.



En dag i presidentens sko

tekst: **STIAN SKOGEN SANDBERG**
foto: **STIG BUVARP**

Bakfull, trøtt og jævlig trasker jeg og fotografen opp trappene til Stortinget for å finne ut hvor fett det egentlig er å være Norges stortingspresident.

Før vi får møte presidenten, blir vi møtt av en Gardemon-lignende sikkerhetskontroll og vår barnevakt for dagen. Han er kommunikasjonsrådgiveren som har funnet den perfekte dagen med «spennende» innhold for å vise studentene hvordan jobbhverdagen til presidenten er.

Vi er i starten av mars og sola steiker over Stortinget idet vi blir vist bort til en Lego-versjon av bygget rett på innsiden. Barnevakten viser oss dette mens han forklarer at presidenten har vært i et møte med presidentskapet siden klokken 08:15, hvor de blant annet diskuterer fremdriftsplanen for Stortingets granskning i forbindelse med Epstein-filene. Å, faen.

Etter en halvtimes omvisning, blir vi ført inn på presidentens kontor. Det er et sekretariat med pent kledde rådgivere utenfor som jobber med alt fra planlegging av kalender til briefing av møter. To av dem følger oss inn.

I og med at barnevaktens omvisning besto av Lego og tegninger, er jeg spent på hvordan vi blir møtt av presidenten selv.

Oslos beste kontor

Han reiser seg fra skrivebordet, hilser kort, kommanderer barnevakten til å fikse kaffe, og peker på sofaen vi skal sitte i til han er ferdig med noen tekstmeldinger.

– Utsikten til Slottet er det beste med kontoret, fordi den gjør det enkelt å forklare utenlandske ledere Norges maktfordeling, blir vi fortalt straks presidenten legger ned telefonen. Ikke vinen, Subjekt-prisen på peishylla eller det private toalettet altså.

Videre snakker den presist barberte mannen på inn- og utpust om hva jobben hans går ut på.

Vi får høre at han har en variert hverdag, han leder arbeidet til Stortinget, tar ofte imot utenlandske ledere og møter mange frivillige.

Jeg prøver å skjule at gårdsdagens Wrapfest gjør at jeg desperat ønsker en pause. Akkurat nå er det slitsomt bare å høre om jobben hans. Jeg skjenker en tredje kopp med kaffe til både meg og fotografen.

Presidenten forteller stolt at han starter hver eneste dag med å høre på «The Best» av Tina Turner. Jeg ser for meg denne mannen stå og syng «you're simply the best, better than all the rest» til seg selv i speilet og humrer godt inni meg.

Han vil gjerne vise oss Eidsvollsgalleriet utenfor kontoret, før vi skal følge med på et stortingsmøte. Her forteller han med iver om de pent malte portrettene.

– Mange unge kjenner i dag kun Carl Berner som en rundkjøring, men han var faktisk Stortingspresident da Norge ble selvstendig.

Hvem skulle trodd.

Inn i stortingssalen

Barnevakten lar meg såvidt gå på do, hvor jeg skyller trynet og drikker vann, før vi blir plassert på galleriet over stortingssalen. Etter å ha lovet å oppføre oss, lar han oss

være i fred i de 90 minuttene presidenten leder møtet.

Stortingsmøtet er sjokkerende. Kun 60 prosent av plassene er fylt idet de skal diskutere Norges sikkerhetssituasjon, samtidig som det er krig på kontinentet og USA nettopp har angrepet Iran. Ikke bare er det få der, men halvparten av de som er til stede, reiser seg og går før femten minutter er gått. Dette er visst vanlig praksis, hvor kun de som jobber med utenriks- og forsvarspolitikken blir igjen for dagens diskusjon.

Av de 30 representantene som fortsatt er igjen i salen, sitter i hvert fall ti av dem på telefonen til enhver tid. De reiser seg og småsnakker med hverandre, sender lapper, og noen av dem våger også å dra frem Mac-en. Dette imens partitoppene holder appell om at Norge er i den mest alvorlige sikkerhetssituasjonen siden andre verdenskrig.

Talerne høster omtrent like mye oppmerksomhet som en middels professor får i forelesning på Blindern.

Helt sjef

Det er når representantene snakker lengre enn avtalt, at presidenten endelig får skinne. Mens partitopper som Listhaug, Vedum og Eriksen Søreide snakker, dundrer presidenten hammeren sin i pulsten, som om han sier «hold kjeft og gå og sett deg». Da hører de på ham. Sjefen.

Det er stort alvor i salen. Skal Norge fordømme denne hensynsløse krigen som bryter folkeretten, eller skal vi kaste oss på og støtte USA for å få slutt på ondskapen som det iranske regimet utøver mot sin befolkning?

Jeg blir distraherert og prøver å få fotografen til å zoomme inn på meldingene Barth Eide konstant mottar og sender, men han tør ikke. Han peker mot presidenten og hvisker at om han legger merke til det så er vi døde. Såpass med respekt har satt seg i den litt søvnige frilanseren som synes kvart over ni var for tidlig til å rekke å barbere seg, stelle håret og å møte opp på avtalt tid denne torsdagen.

Jeg hadde sett for meg at dette skulle bli som *House of Cards*, hvor presidenten konstant forteller oss sine innerste tanker og hemmeligheter om dem rundt, men sånn ble det ikke. De politiske drømmene jeg gikk inn i denne salen med, ble ikke med ut igjen.

Jeg ser opp til de som orker dette ansvaret, men jobben virker tung, utakknemlig og slitsom. Politikerne fremstår som en edruelig, seriøs og kjedelig gjeng voksne som virkelig brenner for det de gjør.

Før 60 minutter er passert, sitter vi også på telefonen. Jeg tar selfies og fotografen redigerer grafikk for Jæløya-festivalen idet vi blir hentet for en etterlengtet lunsj.

Tibake på kontoret

Presidenten forklarer at telefonen er kontoret til politikerne og at de ofte får *input* på den under møter. Solberg ble imidlertid tatt i å spille Pokemon Go under et stortingsmøte i 2016, og jeg mistenker at det foregår like mye tull på disse skjermene som på studentenes under

forelesning.

Etter lunsj er det frivillige fra fire organisasjoner og Ringsaker Arbeiderparti sitt veteranlag som skal besøke presidentens kontor.

De får servert den samme regla om utsikten til Slottet og et par setninger vi allerede har hørt, før han lytter aktivt til deres historier, én etter én.

Nå deler jeg og fotografen vårt tiende blick og utpust som antyder at vi begge kjenner at dette er en lang dag. Dette er ikke så fett som jeg hadde trodd. Det er hardt politisk arbeid. Vi sender hverandre *snaps* i sofaen mens presidenten lytter til de evige utfordringene de frivillige organisasjonene opplever.

Det er som å bli med faren sin på jobb i sjetteklasse: Vi vil leke med presidenten, men han må dessverre jobbe hele tiden.

Hakk i platen

Alle møtene avsluttes med samme runde i Eidsvollsgalleriet, hvor han forklarer de pent malte portrettene av våre landsfedre, Carl Berner og de første kvinnelige representantene på Stortinget.

Han har åpenbart funnet en oppskrift som gjør starten og slutten på hvert møte enkel, hyggelig og halveis morsom. Så å si ordrett forteller han det samme om Slottet og maleriene i Eidsvollsgalleriet 4–5 ganger i løpet av dagen.

Jeg spør barnevakten hvor mange ganger han har hørt historien om at de unge i dag kun kjenner Carl Berner som en rundkjøring, men at han egentlig var stortingspresident da Norge ble selvstendig.

Han rødmer lett, han har åpenbart tenkt på det samme, og forklarer at det blir litt sånn når det er mange lignende besøk på en dag.

Stor respekt for presidenten

Jeg skjønner godt at han har en regle. Denne mannen har jævlige mange møter og må ha energi til dem alle. Derfor skjønner jeg også at han har en Harley Davidson-lommelerke stående ved inngangspartiet til kontoret og en stor flaske kanadisk whisky på skrivepulten.

Selv om mine politiske ambisjoner er lagt i grus, har jeg i løpet av dagen opparbeidet en enorm respekt for presidenten og er glad vi har politikere som vil jobbe så hardt for å drive Norge i riktig retning.

Med en gang jeg ser vinglass, og plukker meg et livredende glass musserende under presidentens siste post for dagen, mottagelse av alle utenlandske diplomater, tar barnevakten oss i nakken og følger oss ut.

Jeg er i bakrus, ikke helt ved mine fulle fem og sjeleglad for at ansvaret for hvordan Norge skal forholde seg til dagens sikkerhetssituasjon ikke ligger på mine skuldre, idet jeg ruller meg en sigg og trasker hjemover.

**Dette er ikke
så fett som jeg
hadde trodd**

Stian Skogen Sandberg

**Jeg starter
alltid dagen
med "The
Best" av
Tina Turner**

Masud Gharahkhani (Ap)
Stortingspresident

**Så å si ordrett
sier han
de samme
setningene
4–5 ganger
i løpet av
dagen**

Stian Skogen Sandberg



1. MØTEVIRKSOMHET:

Presidenten tar imot Arbeiderparti-veteraner på kontoret sitt

2. CARL BERNER: Presidenten forteller at rundkjøringen er oppkalt etter en tidligere president

3. TRAVELT: Presidenten forteller om hverdagen sin, mens rådgiverne gjør klart til nytt møte.

4. LUNSJ: Ikke mye av maten ble spist, men samtalen fløt godt

5. SJEFEN: Masud Gharahkhani har vært stortingspresident siden 2021

6. HARLEY DAVIDSON:

Presidenten fikk ikke lov å ta motorsykkellappen av kona, denne kompanserer

7. WHISKY: Speakeren i det kandske underhuset har vært på besøk og lagt igjen en gave

8. KRY: Utsikten til slottet bak Norges øverste folkevalgte mann.

Eg logga av USA

Hadde Noreg overlevd utan teknologi frå USA? Nei.
Men kva skjer når masterskrivinga skjer utanfor
Google og Microsoft?

tekst: NILS JAKOB BAKKE NYDAL • illustrasjon: MARIA MOGENS BØ



i ei veke

Når ein har nesten-monopol, så er ein i ein posisjon til å utnytte kundane sine på ein heilt annan måte

Marius Langballe Dalin,
Stortingsrepresentant for MDG

Bill Gates er i Epstein-filene. Elon Musk er heilt ute. Apple og Google er dårleg på personvern.

Eg bestemte meg for å rive det av.

I ei veke skulle eg leve utan amerikansk teknologi.



Ingen Google. Ingen Microsoft. Ingen Apple. Ingen Meta. Ingen Amazon. Ingen Netflix. Ingen Android. Ingen Gmail. Ingen Teams. Ingen Word.

Eg skulle ut. Eg skulle kutte lina. Eg skulle bli fri.

Cash frå konfirmasjonen

For det første: kortet. Visa. Amerikansk. Ubrukeleg, om eg skulle vere tru mot prosjektet. Så eg byrja å betale kontant. Men for å ta ut kontantar treng eg kortet. Men eg har spart på pengane mine frå konfirmasjonen min i 2016.

For det andre: telefonen. Android er Google, men Nokia er finsk. Så eg tok fram min gamle Nokia. Den har tale-til-tekst-funksjon, faktisk, men den funksjonen er frå Google. Så då

an å vaske klede i badekaret. Du kjem i mål. Men du blir gal.

«Single point of failure»

Så eg ringde IT.

Svara eg får er følgjande: Ja, det finst alternativ til Microsoft Authenticator. Ja, Linux-brukarar finst. Ja, det finst eit alternativ til Outlook og det heiter Thunderbird. Ja, det finst omvegar, men det meste er framleis Microsoft.

Yay.

Eg tar kontakt med Lauritz Pedersen. Ein som openbert har tenkt altfor mykje på kva som skjer når éin aktør eig halve verda.

– Det eg meiner er ein av dei største risikoane med avhengigheit, er denne ‘single point of



failure’-tankegangen, seier han.

Lauritz er KI-masterstudent ved Oslomet og dagleg leiar i Frostbyte, ein teknologidreven startup-holding.



blir det tasting.

For det tredje: pc-en. Den er Huawei, men har Microsoft. Så eg må endre operativsystem til Linux.

For det fjerde: universitetet.

Det er først når du prøver å vere student utan amerikansk teknologi at du skjønar at universitetet ikkje berre brukar, men bur i Microsoft.

Eg prøvde å logge inn. Eg prøvde å opne e-post. Eg prøvde å finne ein måte å fungere på utan å leggje heile livet mitt i fanget til ein amerikansk gigant. Det gjekk, teknisk sett, men berre på den måten ein kan seie at det teknisk sett går

Han seier at når alt er bygd opp rundt eitt system, held det at éin ting knekk, så knekk mykje anna med det.

– Dersom noko skulle skje i verdsbiletet som kunne freiste USA til å bruke sitt overveldande monopol i IT-verda som eit våpen, så har dei moglegheita.

For han handlar det også om personvern.

– For meg, med den cybersikkerheitsbakgrunnen eg har, er det jo også eit stort personvernsspørsmål her om kor mykje data vi frivillig – eller ufri-villig – gir til store amerikanske selskap.

Så kjem den verkelege bomb-

shellen:

– Vi har alltid vore ekstremt påpasselige når det kjem til kinesisk og russisk infrastruktur. Men når det er snakk om store-bror USA, har det ofte gått under radaren.

Altfor integrerte

Det er først når ein prøver å kutte det ut, at ein ser kor absurd djupt det går.

Eg opna et dokument i Libreoffice og såg formateringa på masteroppgåva. Eg prøvde å kome inn på Studentweb, og blei møtt av Microsoft Authenticator.

Kvar einaste digitale sti såg ut til å ende i Microsoft.

Og likevel: Når eg spør Lauritz om det er realistisk at norske universitet kan utvikle eller ta i bruk europeiske alternativ, sukkar han.

– Personleg trur eg svaret er nei, utan nokon form for lovendringar eller andre faktorar som gjer det nødvendig å bytte.

Word, Excel og Outlook er for integrerte.

– Det er vanskeleg å sjå føre seg ein kvardag utan desse verk-tøya.

DS-en redda livet

Ein uventa konsekvens av å kutte ut Silicon Valley, er at fritida mi plutsleg ikkje veit kva ho skal gjere med seg sjølv. Ingen Instagram å scrolle gjennom medan eg ventar på bussen. Inga Youtube-hol. Ingen Netflix som spør om eg framleis ser på.

Eg henta fram ein gammal Nintendo 3DS, hacka han og lasta ned Pokémon Emerald. Det går fint fordi Nintendo er japansk. No sit eg der igjen, ein vaksen mann på lesesalen, fordi eg heller vil gjere det enn å skrive master. Prokrastinasjonen blir ikkje betre.

Det byrja som tidsfordriv. Det utvikla seg raskt til eit problem. For det viser seg at når ein fjernar den uendelege strau-men av amerikansk dopamin, er hjernen meir enn villig til å bli



avhengig av noko langt enklare: å fange Pokémon.



Firefox

Politikken kjem inn

Ein som har gått ut mot Microsoft sitt monopol i Noreg, er stortingsrepresentant Marius Langballe Dalin frå Miljøpartiet De Grønne. Eg ringjer.

– *Kvifor skal ein vere kritisk til at Microsoft har så mykje dekning i både Bedrifts-Noreg og Studie-Noreg?*



LibreOffice

– Det er mange grunnar til det. Det er ikkje ein generell skepsis til amerikansk teknologi. Microsoft er ikkje ein versting her. Men det å leggje alle eggja i ei korg er aldri lurt.

Når ein aktør får nesten-monopol, får han også makt.

– Når ein har nesten-monopol, så er ein i ein posisjon til å utnytte kundane sine på ein heilt annan måte.

Løysinga er ikkje revolusjon,



chrome

men spreiding av risiko.

– Vi må spreie oss på langt fleire tilbydarar, langt fleire løysingar. Då har vi kompetanse, og vi er ikkje så sårbare.

Men han trur ikkje på ei dramatisk skilsmisse frå USA-tech.

Datasenter og digital sjølvstende

Dataekspert Lauritz meiner ein del av løysinga ligg i å bygge meir digital infrastruktur sjølv.

– Det vil vere til stor nytte for Noreg å hoppe på hesten tidleg her, seier han om utviklinga innan AI.

Han meiner det er vanskeleg å sjå føre seg ei framtid der datasenter ikkje vil vere nødvendige.

Kompetanse, arbeidsplassar og kontroll over eigen infrastruktur er argumenta.

Men kva skjer dersom Microsoft plutsleg ikkje er tilgjengeleg?

– Heile norsk næringsliv hadde knelt på staden, svarar Lauritz enkelt, og legg til:

– Eg trur ikkje folk sjølv innser kor avhengige ein er før noko ikkje fungerer.

Næringslivet i dag verdset bekvemmelighet over uavhengigheit og sikkerheit.

Det er også grunnen til at monopol fungerer så godt.

Slutten på helvetesuka

Eg gir opp. Eg vil ikkje meir. Dette vart for vanskeleg. Å skulle skrive masteroppgåve

utan tilgong til amerikansk tech er grusomt. Eg treng Google Scholar. Eg likar sitatprogram som Zotero. Og eg føretrekker Google Docs eller Word.

Det andre vanskelege er at Universitas også er totalt avhengig av amerikansk tech. Om det er kommunikasjon på Messenger, eller artikkelskriving i Docs.

Så nei, denne teksten er ikkje 100 prosent ikkje-USA. Men eg prøvde.

universitas@universitas.no



En pils og en akevitt, tak

tekst: **TORA DANIELSEN, EDVIN VELLE OG JULIA BUESO** • foto: **ADRIAN HEGGEM MISFJORD**

I en by hvor restauranter og barer åpner og må stenge igjen i et forrykende tempo, finnes det heldigvis noen barer som preger bybildet vårt år etter år. Men hva betyr disse barene for gjestene som vanker der dag inn og dag ut?



DANSEGLEDE: Signe ber Egil opp til dans flere ganger i løpet av samtalen vår. Selv om han sier han blir sliten, synes det ikke på ham.

k!



I <3 OCEAN: Bartender Mehmet har jobbet på Ocean i over 20 år.

Sola har nettopp krøpet fram over blokkene i Trondheimsveien, og Universitas’ utsendte har tatt plass ved et ledig bord på Ocean Café & Bar. En annen fredag ville vi kanskje ha karret oss til lesesalen, men i dag har vi byttet ut bøkene med noe å drikke.

– Det er ikke mulig å åpne en *brun* bar, påstår Tora. Hun har bestilt rødvin, i forfatter Anne B. Ragdes ånd.

Edvin sier seg enig.

– En bar starter alltid bare som en bar, og så gjør tid og tradisjon den potensielt brun, mener han.

Dagens prosjekt er å komme til bunns i hva en brun bar er, og hvordan folk som vanker på brune barer definerer dem. I jakten på gode svar vil vi besøke noen sagnomsuste brune buler i byen.

Byens tidligste sjenk

På Ocean har de Oslos tidligste skjenk, og fra dørene åpner sitter det kunder her og drikker den sedvanlige morgenpilsen.

Da en av gjestene går ut for å ta en røyk, følger Tora etter. Hun bommer røyk av en stamkunde som vi kaller «Røykern».

Inne i varmen igjen kan Tora fortelle at Røykern har vanket på Ocean i 27 år. Like etter kommer han bort til bordet vårt og spør hva vi spiser – Adrian har med sandwicher fra Åpent bakeri. Er han sulten selv, bestiller han bare pizza fra en av de tre pizzasjappene like ved, forteller han.

– Det har ikke noe å si hvilken, er jeg sulten, så er jeg sulten. Men jeg er mest tørst, medgir Røykern med et lurt smil.

Brune barer er kjente for sine mange stamkunder, som gjerne er her nesten hver dag. Da Røykern forteller at han var her til stengetid i går, og var tilbake igjen i morges da det åpnet, forstår vi at han er en

av dem. Vi spør forsiktig hva han synes om at unge folk som oss henger på «deres» steder.

– Visst faen er det hyggelig at unge drar på brun pub.

Helgen før var Ocean full av unge folk, og han har aldri hatt det så hyggelig, forteller han.

Røykern mener det ikke er mange brune barer igjen i byen – og han vet hva han prater om:

– Jeg har festa i femti år.

Lokalet fylles gradvis av flere gjester. Alle er menn med boblejakker eller forede vinterjakker, luer dratt over det grå håret eller blanke i skallen. De fleste beholder ytterklærne på inne.

En gjest parkerer rullatoren sin ved døra og holder seg fast i stolryggene mens han sakte beveger seg mot det som later til å være hans faste bord. Han får en pils av bartenderen så fort han har satt seg.

Bartenderen heter Mehmet og kjenner tilsynelatende alle. Han hilser på gjestene med navn, småprater og serverer dem ved bordet.

Røykeren minner Mehmet på at han skylder ham seks øl etter at Bodø/Glimt vant mot Inter Milan et par dager tidligere. Så inviterer han Tora med på enda en røyk.

– Slapp av, sier han til Edvin.

– Jeg skal ikke stjele dama di!

Farlig, utvannet og bedre før

– Under brua? Ekke det litt farlig? spør Adrian som et ekko av Ludvig fra Flåkløpa.

– Jeg glemmer at du er fra Tønsberg, svarer Edvin.

Innenfor døra inn til Under brua Bar under Vaterlands bro er lokalet helt tomt. Countrymusikk strømmes ut av høyttalerne, og julepynt henger fortsatt i taket.

Så fort dagens femte gjest kommer inn døra, kjører Tora samme strategi som på Ocean, og ber om å få «bomme» en røyk.

Saken fortsetter»

Visst faen er det hyggelig at unge drar på brun pub

Røykern fra Ocean

– Rett inn bar i Storgata er den bruneste puben i byen, hvis det i hele tatt er noen igjen, forteller han.

– De brune barene har blitt vanna ut. Når vi forteller at vi prøver å finne ut av hva en brun bar er, bemerker han:

– Klientellet på en brun bar er alt mellom himmel og helvete.

Mens resten av gjengen drar hjem for å ta en pust i bakken, bestemmer Tora seg for å bli med sin nye venn videre, til baren som kommer på en gjev andre plass på den snevre listen over brune barer: Real bar.

Real bar i Hausmanns gate viser seg å hete Bar Royal. På tv-skjermene i lokalet vises det OL og hesteløp.

Toras venn trekker ut en krølla tohundrelapp fra lomma og spanderer en halvliter på en takknemlig student.

En venninne av Toras nye venn slår seg ned sammen med dem. Hun byr på amerikanske mini-pannekaker og punsjruller fra en Kiwi-pose.

Begge to har klare tanker om hva som skiller en brun bar fra en vanlig bar: På brune barer er det plass til alt som kryper og går.

– Prøver du å bestille en San California på brun pub får du beskjed om å dra på cocktailbar, påstår Toras venn.

Likevel mener de at å vanke på brune barer nå ikke kan sammenlignes med hvordan det var før. De rekker ikke å gå i dybden. Nå er det tid for å dra hjem og ta en blund for å lade opp til en ny runde senere på dagen.

– Litt for classy

Klosterenga Café i Gamlebyen er fylt til randen av vennegjenger og par – *millennials* ikledd lusekofter og flanelleskjorter. Vi kommer i prat med et par av dem. De er klare på at Klosterenga ikke egentlig kvalifiserer som en brun bar.

– Det er den eldre garde som henger på brune barer. Her er folk yngre, og stedet er på grensen til gentrifisert.

Bartenderen sier det samme, da vi hører

hva han tenker om saken.

– Det er litt for *classy*. Og så er det litt for dyrt her til at det er en brun pub. Men vi later kanskje litt som.

Det er tydelig for oss at vi må videre for å finne flere svar, til tross for at tacobuffeten på fredager er en god deal.

Brune barer som livsstil

– Bare to øl? spør en gjest som sitter i baren da Julia bestiller første runde.

Tora kommer i kjent stil raskt i snakk med en stamkunde. Vi kaller ham «Dikteren», for det er det de kaller ham her på Bydelskroa på Tøyen, forteller han. Dikteren er 78 år, men som Tora påpeker, skulle man ikke trodd det.

– Jeg er 21, jeg, sier Tora.

– Du kunne vært barnebarnet mitt! svarer dikteren.

På bordet hans sitter en stor gjeng eldre som tilsynelatende kjenner hverandre godt. Ute i snøværet tar vi en sigarett sammen med ham.

KARAOKE: Eagle er kanskje ikke en brun bar, men var verdt turen likevel.



ENGLER: Englene finnes ikke bare i himmelen, men på Enerhaugen Cafe og.



UNDERHOLDNING: På brune barer er det lett å bli distraheret av de spennende hesteløpene som vises på tv-skjermene.



VATERLAND: I skyggen av majestetiske Oslo plaza på Under brua Bar.



NYE VENNER: De fleste vi prater med synes det er trivelig at unge folk henger på brun bar – selv om de har vanskelig for å forstå at vi velger å være her og ikke på diskotek.



TRADISJON: På Dovrehallen ser det ut som om tiden har stått stille de siste femti årene.

Klientellet på en brun bar er alt mellom himmel og helvete

Dagens første gjest på Under brua

- Kjenner dere til Enquist?, spør han oss.
- «Vi ska alla dö en dag», deklamerer Dikteren med rumlende stemme. Han trekker pusten, spenningen henger i lufta før han fortsetter: «Men alla andra dagar ska vi leva», avslutter han dramatisk. Som for å understreke poenget sitt, tar han et dypt drag av sigaretten.
- Fyren i baren sitter der fortsatt da vi bestiller andre runde. Ifølge ham er Bydelskroa en brun pub med stor B, fordi det er billig.
- Går du opp på torget (Tøyen torg red. anm.) må du punge ut med 120 kroner, her koster en pils 74 kroner.
- Som på Bar Royal vises curling og hesteløp på tv-ene i lokalet.
- Dikteren kommer stadig bort til bordet vårt. Han synger *main theme* fra Gudfaren av sine lingers fulle kraft for oss, og vi klapper. Ingen av gjestene på bordene rundt fortrekker en mine.
- Vi forlater Dikteren til fordel for en av de andre båsene. Edvin spør om vi får slå oss ned med tre gjester som sitter der.
- Slå deg ned før jeg gjør det, lyder det fra

- en av dem.
- Vi får påspandert akevitt, og alle tre hiver seg ivrig inn i diskusjonen om hva en brun bar egentlig er. Den ene sier strengt til Julia at sånne som henne ikke skjønner noen ting.
- Du som er ung, du kommer hit og tror ting er på en bestemt måte, men det er ikke sånn det er, sier hun.
- Det er mange av stamkundene som er fra ordentlig arbeiderklasse, altså. De er kantinearbeidere, har jobbet i Posten, og er uføre.
- Våre tre nye bekjentskaper mener at brune barer, til forskjell fra andre barer, er livet til folk.
- Stamgjestene feirer til og med jul her på Bydelskroa. På julaften får de gratis mat og drikke. Det er et fellesskap her.
- Trioen forteller at mange av gjestene som vanker her, bor i nærheten. Det stemmer overens med vårt inntrykk; flere av gjestene vi prater med har bodd på Tøyen i mellom 20 og 30 år.
- Det blir en slags livsstil, konkluderer de.
- Utenfor døra treffer vi Dikteren igjen, som inviterer oss på nachspiel. Han leverer sin beste sjekkereplikk:
- Du er Eva, jeg er Adam, det er paradiset, sier han og peker på leiligheten sin.
- Danseband-engler**
- Innenfor døra på Enerhaugen Café, et steinkast unna, treffer Tora umiddelbart en gjest hun har truffet der før. Han blir

- glad for å se henne, som om de skulle vært gamle venner.
- Tora og Adrian setter seg på langbordet midt i rommet, sammen med en rekke eldre gjester. Edvin og Julia logger seg inn på den sagnomsuste Singa-appen, hvor man må sette sangen man ønsker å synge på Karaokepuben Eagle i kø.
- Tora havner i en samtale om Kiel-ferga og Danskebåten; hun og samtalepartneren er enige om at de elsker å være på cruise.
- Tora må avbryte samtalen for å ta plass foran dartsnivene på den ene vegg, ved siden av en musiker som pleide å spille på Dovrehallen i Storgata. Skjebnen ville ha det sånn at sist gang Tora var på Dovrehallen spilte denne musikeren der, og hun fikk framføre «Jeg trodde änglarna fanns» sammen med ham. Nå gjentar de suksessen.
- Er det lyd i mikrofonen din?, spør musikeren.
- Om det er lyd i mikken, svarer Tora begeistret. Stemningen på Enerhaugen stiger idet musikeren begynner å klatre på gitaren, og *playbacken* settes på. Gjestene synger med og klapper i takt til musikken. Alle bortsett fra Toras tidligere samtalepartner: Hun holder seg for ørene.
- Faen, roper hun så vi hører det flere bord bortenfor.
- Hun river jakken sin av stolen og går ut. Tora og musikeren fortsetter uforstyrret: «Jeg trodde änglarna fanns, bara bara himmelen/

Saken fortsetter»



AKEVITT O' CLOCK: Midt i en diskusjon om hva som skiller brune barer fra andre barer, er det tid for akevitt.

Slå deg ned før jeg gjør det

Gjest på Bydelskroa

Men det var innan jag mötte dig / Nu har jag en ängel här hos mig».

Da sangen er over, spør en av gjestene om de hadde forberedt nummeret på forhånd. Tora forklarer at det var helt spon-tant.

– Det kan jeg ikke tro, sier hun tydelig im-ponert.

Adrian spør musikeren om det er greit at vi bruker bildet av han og Tora i artikkelen vi skriver om brune barer:

– Jeg er med på alt bortsett fra vold, voldtekt og ekteskap, svarer han.

Brun bar i uka, karaokebar i helga

Akkurat idet vi kommer inn døra på Eagle i Grønlandsleiret, står det på skjermene som henger på veggene i lokalet at neste sang ut er «Optimist» av Jahn Teigen. Vi klatrer bak gjerdet som skiller den lille scenen fra pu-blikum: Det er tilfeldigvis vår tur til å synge.

Etter kveldens andre opptreden treffer vi en ung gjest utenfor døra. Han mener vi ikke kan finne svaret på hva en brun bar er her.

– Eagle er ikke en brun bar, det er en ka-

raokepub, sier han. Ifølge ham er en brun bar en bar som bare selger pils.

– Eagle kan fungere som en brun bar i uke-dagene, men i helgene er det et utested. Det samme gjelder for Old Irish, på hverdagene er det alkoholikere som sitter der og drikker, men i helgen er det noe annet, da er det live-musikk og klubb.

Vi nikker og takker for innspillet. Vi må vi-dere til et brunere sted.

Tidskapsel

Å gå inn på Dovrehallen er som å gå tilbake i tid: Ved inngangen er det en betjent gardero-be, hvor en eldre mann henger frakkene våre opp på et klesstativ, og vi får en lapp med et nummer på.

Her inne er det båser med benker med brune skinnseter. Mahognibord med løpere, stumtjenere, trepaneler og middelaldermoti-ver på veggene. Det er som om interiøret og klientellet klører seg fast i fortiden.

Tora inntar dansegulvet etter en tequi-lashot med sitron. På scenen spiller en mann gitar, mens en dame synger: «Don't tell my

heart, my achy breaky heart....»

Vi slår oss ned ved et bord fullt av det som må være stamgjester, og kommer raskt i prat med Egil.

– Det er så hyggelig at det kommer ungdom hit. Vi setter så pris på det, sier han når vi spør ham hva han tenker om at unge folk som oss besøker Dovrehallen. Han er her sammen med en vennegjeng, alle pensjonerte.

– Det er viktig for oss at restauranten går rundt, fortsetter han.

Likevel lurar han på hva grunnen til at vi kommer hit er. Vi har jo så mange andre ste-der å dra.

– Men så er det jo unge folk som liker å danse i par, og.

Egil har inntrykk av at ungdommen har oppdaget Dovrehallen på nytt igjen. Selv har han ikke alltid vært en danseløve – men nå elsker han å danse.

– Før pleide jeg å være her både på freda-ger og på lørdager, nå prøver jeg å begrense det til enten fredag eller lørdag, forteller han.

På spørsmål om hva som gjør akkurat Dov-rehallen til en brun bar, svarer Egil:

Jeg er med på alt bortsett fra vold, voldtekt og ekteskap

Musiker på Enerhaugen Café

Stamgjestene feirer til og med jul her på Bydelskroa

Annen gjest på Bydelskroa



GLAD: Egil er bare glad unge folk besøker Doverhallen. – Vi har vært unge en gang, vi og, påpeker han.



GENERASJONER: Før i tiden var det unge mennesker som dro til Dovrehallen for å danse, men nå er det den eldre garde som svinger seg på dansegulvet – og Tora, da.

– Det er en brun restaurant. De har servert den samme maten her siden 80-tallet!
For tiden er restauranten under restaurering. Men det stanser ikke Egil og de andre stamgjestene.
– Du kan jo gå på McDonalds eller Narvesen eller hva du vil, og ta med maten hit.
Så blir samtalen avbrutt: Egil blir bedt opp til dans av Signe. Tora blir også bedt opp til dans, av en av de andre stamgjestene ved Egil og Signes bord.

Oslos bruneste
Kveldens siste stopp er baren som er blitt omtalt som den bruneste i Oslo i løpet av kvelden.
Inne på Rett inn er det likevel ingen stamgjester. Bortsett fra et par som er så unge at de sannsynligvis går på videregående, er lokalet tomt. Vi ser på hverandre. Hva nå? Tora, handlekraftig som hun er, går opp til bartenderen. Hun spør ham om han har inntrykk av at det er flere unge gjester her nå enn før.
– Egentlig ikke, det har alltid vært mye unge folk her. Da, så.
Med vonde føtter fra dansingen og sår hals etter syngingen, går vi ut døra igjen.



DEDIKASJON: Dette er sånn vi så ut etter å ha besøkt ni mer eller mindre brune barer i Oslo sentrum i løpet av en og samme kveld.

Å elske den fremme

Omsorg gjennom åpenhet, kjærlighet til det som er ukjent og backgammon som løsning på livets problemer. Gjennom en måned i Athen har vi forsøkt å forstå oss på gresk gjestfrihet.

tekst: **LAURA VAAGLAND OG KARLA BEITOHaugen**
foto: **ERLE LILLE-MÆHLUM LAUKNES OG LAURA VAAGLAND**

Det lir mot kveld i Athen og lyset er rødlig, loddent og varmt i horisonten. Larmen fra mennesker og trafikk avslører millionbyens tilsynelatende fremmedgjørende størrelse. Vi har nylig ankommet demokratiets vugge og skal bo her i fire uker mens vi tar et emne om antikken ved Det norske instituttet i Athen.

Noen dager inn i oppholdet befinner vi oss på instituttet i et noe intimt forelesningsrom. Søren Handberg, vår danske, sjarmerende foreleser, skal egentlig gi oss en innføring i antikkens pottemakertradisjon, men tar seg tid til å dele noen visdomsord til oss nykommere.

– Grekerne er et xenofilt folk, forteller han oss. Etymologisk kan «xenofili» oversettes til kjærlighet for det fremmede, og Søren forklarer at folk i Hellas er gjestfrie og møter ukjente med en egen åpenhet og tålmodighet.

– Folk her er ikke redde for å investere tiden sin i andre mennesker, kort oppsummert.

Sørens bemerkning om gjestfrihet og xenofili gjør oss nysgjerrige. Går det an å oppspore noe av denne åpenheten i løpet av tiden vår her?

Folk her er ikke redde for å investere tiden sin i andre mennesker

Søren Handberg

Vi besøker Hellas fra et land der interaksjoner med fremmede bærer preg av å skulle finne minste motstands vei. Selvbetjening, chatboter og andre «smarte» løsninger implementeres gradvis, og velferdssystemet gjør at institusjoner og strukturer blir sikkerhetsnett vårt, heller enn andre mennesker. Lykken finnes gjennom selvrealisering, og vi er vant til å fokusere på oss selv og våre nærmeste. Å be om fremmedes tid og å formålsløst oppsøke fremmede står oss nordmenn fjernt.

Salsa og bouzouka

Med bare fire uker til rådighet er det begrenset hvor grundig vi rekker å

teste Sørens påstand om den greske xenofilien, men vi gjør et forsøk. Det er fredag kveld, og etter dager fordypet i fjern fortid, drar vi ut for å danse salsa. I en av de smaleste gatene i nabolaget Monastiraki, nord for Akropolis, renner salsarytmer fra et liveband ut fra åpne dører, og det vrakkes på hoftene midt i gaten. Vi kommer i prat med et søskenpar og forteller dem at vi har hørt rykter om en form for klubbing til live bouzouki-musikk, et gitarlignende strenginstrument med et karakteristisk gresk folkemusikkpreg. Våre nye venner er umiddelbart hjelpsomme og ringer en kompis:

If some Norwegian girls wanna go bouzouka, where should they go?

Gresk fyr på salsa

– *If some Norwegian girls wanna go bouzouka, where should they go?* Vi får aldri vite svaret, for musikken tar seg opp og vi danser oss svette og lykkelige, men i vår salsarus klarer vi likevel å spørre hvilket ord som best beskriver grekere:

– *Hospitality!* er svaret.

Det vi til nå har fått lære om grekernes gjestfrihet og åpenhet for det fremmede, resonnerer med noe filosofen Jacques Derrida har sagt i et intervju om sin bok om gjestfrihet for et par tiår siden. Det Derrida her kaller ren gjestfrihet, går ut på å ønske den fremmede velkommen uten å kreve noen form for betingelser fra det mennesket man nå har møtt, «uten å vite eller spørre om noe som helst, det være seg et navn eller et identitetspapir». Denne definisjonen er bredere enn vår (norske) intuitive oppfatning av begrepet, som handler mer om en åpenhet overfor venner eller familie – mennesker man allerede kjenner, der betingelsene allerede er oppfylt og spørsmålene allerede stilt. Ren gjestfrihet krever derimot noe annet av deg, en åpenhet i møte med noe som er fritt for garan-



XENOFILI: En holdning eller følelse av sterk interesse for det som er fremmed eller kommer fra andre kulturer. Begrepet

tier. Det blir en øvelse i å møte andre først og fremst som menneske, det være seg noen du kjenner, eller noen du aldri før har møtt.

Et puslespill av mennesker

I løpet av oppholdet vårt manifesterer en slik velkommenhet seg i uredde tilnærmelser og umiddelbar oppriktighet. I tett menneskemylder på en ute-servering kommer en krokboyd dame bort og plukker Luras hekletøy ut av hendene hennes. Til tross for språkbarrieren får hun gestikulert at hun syntes det var fint, og Laura gestikulerer et takk tilbake. I vår lokale matbutikk

sniker hun som jobber i grønnsaksavdelingen inn ekstra tomater i posen vår etter at vi har betalt, og blunker lurt. På en klesbutikk blir vi uoppfordret invitert til DJ-settet til han som jobber der, og på en annen får vi tips til steder vi burde besøke i nærområdet før vi rekker å spørre.

Vi tar en ny prat med vår professor Søren. Han har vekslet mellom å jobbe i Hellas og i Norge i 25 år, og som danske har han et slags utenfrablikk på begge kulturene. Han kontrasterer den norske kulturen med den greske, og mener at vi nok er mer redde for å ta av hverandres tid, vi nordmenn.

nede



brukes ofte om en positiv nysgjerrighet på andre land, språk og tradisjoner, og er det motsatte av fremmedfrykt (xenofobi).

– Folk er mer påpasselige med å være brysomme overfor andre folk i Norge, mener Søren. I Hellas ligger det derimot omsorg i å bruke av hverandres tid.

– Det blir litt til at «what goes around, comes around», og da vinner alle.

Fellesskapsperspektivet til grekerne viser seg også i det opprinnelige greske navnet på Athen. Dette navnet, som ikke ble endret før på 1960-tallet, var «Athenai», som betyr «athenerne» på gresk. Navnet signaliserer at byen konstitueres av menneskene som bor der, og gjør den til et fellesskap der

I Hellas ligger det derimot omsorg i å bruke av hverandres tid

Søren Handberg

hver innbygger blir en selvfølgelig del av puslespillet. Byens kollektivistiske preg gjør at menneskene blir en enhet, heller enn et mylder av individer. Etter timer på fortauskafeer med sol i øynene beveger denne enheten seg innendørs, til neonlys og bassrytmer.

Drikk det bort!

Klokken er ett-og-noe på en klam bar hvor bestillingen må gaules over baren for at bartenderen skal forstå at vi har lyst på to pornstar martini. I behov for en pustepause beveger vi oss ut på fortauet, hvor vi treffer på to kompiser som er ute i samme ærend. Dagen etter

står tempelet i Delfi på agendaen vår, stedet der et orakel i antikken angivelig var i kontakt med gudene og kunne besvare spørsmål fra de dødelige. Karla forteller kompisene at hun vil benytte sjansen til å få noen av sine livsspørsmål besvart, og blir ledd av. Mennene forteller oss at selv har de ingen spørsmål til orakelet – livets problemer løses ikke av å konferere med gudene, men av å utsette dem til i morgen.

Drink it away, smoke it away, play backgammon!

Athener på bar en lørdagskveld

– *Drink it away, smoke it away, play backgammon!*

Om det er rusen som mykner sjelen og bekymringene til de to vennene er vanskelig å si, men vi får inntrykk av at de lever livene sine i lavere gir enn oss. De virker mindre opptatt av eget forbedringspotensial, og mer opptatt av det umiddelbare her og nå.

Selv opplever vi den norske kulturen som preget av imperativer om forbedring, karriere og produktivitet, og med slike forventninger ulmende i bakhodet er det lett å føle at det blir lite tid til overs for andre mennesker. I kombinasjon med innesluttetheten vinterkulden medfører blir vi avvisende og lite imøtekommande, og overskuddet til å utøve det Derrida kalte «ren gjestfrihet» blir smått.

Funksjonalitet eller omsorg?

Det kan tenkes at nordmenns individualistiske holdning også kan komme av at velfungerende strukturer omkring oss tillegges omsorgsansvar og gjør oss mindre avhengig av hverandre. Vi drar tilbake til instituttet for å snakke mer med Søren. Han sammenlikner dette med det kollektive i det greske samfunnet, og at gjestfriheten som utøves i Athen i bunn og grunn kanskje er en form for omsorg.

– Jeg tror det er viktig at vi tar vare på folk som samfunn, sier Søren.

– Og ikke overlater det til institusjonene å vise omsorg.

Selv om velferdsstaten er fantastisk, kan den også minske den varme medmenneskeligheten et inkluderende samfunn trenger. Søren forteller om en bemerkning en gresk venn hadde kommet med etter å ha besøkt ham i Oslo. Vennen mente at Norge er et meget funksjonelt samfunn, med busser som kommer tidsnok, og systemer som fungerer som de skal. Likevel var det noe som skurret:

– Det er jo ikke noe *liv* her.

tekst: **AMALIA SANCHEZ KNOTTEN**
OG LINA GULBRANDSEN
foto: **JESPER SOLOMON**



BINGOGODE: Gratis kaffe til alle spillere.

– Kjære jenter, dere er unge. Ikke spill bingo.

Dette blir vi fortalt av en eldre dame etter at vi allerede har spilt tre runder bingo. Vi hadde tapt hver runde, men med et totalt innskudd på 30 kroner føles det ikke så brutalt. Sittende i foajeen på EH Bingo avdeling Schous giret vi oss allerede opp til et spill til.

Å sitte på Schous Bingo er å sitte midt i det som en gang har vært noens visjon av noe storslått. Veggene er flislagte, og lysekroner dingler høyt under taket. Over inngangsdøra henger en stor hest i plast. Langs veggene står gamle spillmaskiner, og over dem henger TV-skjermer med glødende poengtavler. Det vi antar er byggets forsøk på å etterlikne Vegas, fortøner seg mer som et Trump Tower med begrensede midler, eller et forlatt kjøpesenter.

Damen som rådet oss til ikke å spille, forklarer oss at hun selv har spilt i mange år. Hun forteller om en eksmann som ble gal av bingoen og senere forsvant ut av livet hennes, men ikke før han fikk dratt henne med seg inn i bingoverdenen. For henne, forklarer hun, er det for vanskelig å kaste inn håndkleet – men det finnes ennå håp for oss. Vi skal til å si oss enige når hun får øye på noe på en av TV-skjermene. Neste rundes pott er på 6000 kroner.

Hun reiser seg fra stolen, begynner å småjogge mot spillhallen og vinker oss etter seg.

– Skynd dere, skynd dere, vi må rekke denne omgangen!

Vi tar ordre. I trespann løper vi ned trappene fra foajeen til den største hallen, der spillet straks er i gang.

Vi har blitt sugd inn

Spillhallen er kjernen av Schous Bingo. For å komme dit må man vandre gjennom flere mindre, folketomme rom, hver av dem med en samling digitale bingomaskiner. Det er kun i den store hallen den klassiske bingoen fortsatt holder stand og man enda kan spille på gamlemåten med penn og papir.

Det er også der man finner de fleste spillerne, enten sittende ved et av de store langbordene, eller ved en utvalgt bingomaskin.

På plass i hallen finner vi tilbake til vår gamle plass ved langbordet. Det er her inne vi har tapt våre 30 kroner, og er klare for å satse mer. Vår nye venn setter seg på det vi skjønner er hennes faste plass ved en av de digitale bingomaskinene. Hun retter på brillene og lener seg frem, umiddelbart i sonen.

Vi betaler for to bingokort med myntene vi har igjen etter forrige spill, og merker selv at vi havner

Baksiden av bingomedaljen

Har du noen gang undret deg over de mystiske bingohallene i Oslo, men aldri turt å gå inn? Frykt ikke, vi gikk inn for deg.

Skynd dere, skynd dere. Vi må rekke denne omgangen!

Anonym bingospiller

i en slags sone. Det blir brått tyst. Ikke noe rom for prat nå, potten er høy og spillet krever fokus.

Tallene ropes opp: Inga 54, Birger 27, Nils 18. Vi krysser flittig av, med hodet fullt av fantasier om hva vi kan gjøre med 6000 kroner. 600 øl, 600 snusbokser, én Arcteryx-jakke. Det finnes ingen grenser for hvor langt disse pengene kan ta oss. Vi må vinne!

Vi fyller ut en rad, og så en til. Seieren er så nærme at vi kan kjenne gore-texten mot huden, føle vinden i ansiktet mens vi går nedover Markveien til misunnelige blikk fra andre IFO-er.

Men så – BINGO!
Noen roper så det gjaller gjennom rommet. Det er over. Løpet er kjørt.

Vi tapte, igjen...

Vi ser oss rundt i rommet i forsøk på å møte blikket til andre skuffede spillere, men skjønner raskt at de fleste forholder seg overraskende avslappet til det som for oss er en helt ny type skuffelse. Nå som noen har gått av med seieren, er stemningen en helt annen. Det er som om en slags lettelse går gjennom rommet. Folks skuldre senkes, praten begynner igjen. Noen henter seg en kaffe (gratis for alle som kjøper et bingokort), andre går for å klappe en av spillernes lubne chihuahua, som har halvsovet under et bord under runden.

Det begynner å gå opp for oss at vinnerlyken ikke er med oss. Kanskje bør vi ta en pause og bruke litt tid på å gjennomføre oppdraget vi egentlig ble sendt hit for: Ikke å vinne (eller tape), men å lære noe om Oslos bingomiljø. Vi forlater bingohallen på jakt etter den perfekte plassen for å gjennomføre vårt journalistiske arbeid. Vi har selvfølgelig glemt penn og papir, men har heldigvis tatt vare på siste rundes brukte bingokort, og hver vår nyinnkjøpte bingopenn.

Vi slår oss ned i foajeen igjen og noterer dagens observasjoner. Ny visdom som at «Bingospillere er *locked in*» og «Birger, Inga, Nils, Gustav og Olga staver jo BINGO».

– Kommer dere fra Nav?
En mann har stoppet foran oss, og ser spørrende ned notatene våre.
– Nei! svarer vi, men skjønner at det er noe ved vårt åsyn som forstyrrer stemningen. Kanskje det er på tide å dra videre.

Kneblet av røykeloven

Vi beveger oss oppover mot Sagene, i retning neste bingohall. EH Bingo har flere filialer i byen – har man brukt opp lykken ett sted, finnes det

alltid et neste.
Bingohallen på Sagene prøver verken å etterlikne Vegas eller Trump Tower. Det er lite mystikk og glamour å finne. Mens Schous var full av bortgemte kriker og kroker med forskjellige maskiner stappet inn i hvert hjørne, består Sagene Bingo kun av to nesten helt forlatte rom.

Det er ingen som spiller papirbingo, men et par spillere sitter fokusert ved maskinene i hjørnet. Vi får kontakt med noen som nettopp har satt seg for å spille. Han har akkurat rukket å starte en runde, men når vi forklarer at vi er interessert i å vite mer om bingo-scenen, snur han seg ivrig for å fortelle.

– Bingohallen er stusselig nå, sier mannen som også ønsker å være anonym.

Han forteller at hallen slik vi ser den i dag er en skygge av det den en gang var. Storhetstiden var visstnok før røykeloven trådte i kraft, da han selv jobbet som vert i bingohallen på Schous. Han forteller om en levende bingo-scene og en tid der bingo ikke bare var et spill, men noe som knyttet bånd på tvers av Oslos nabolag.

Hallene var fulle av folk.
– Jeg var selv en røyker, men fikk hodepine av all røyken etter min første dag i hallen, forteller han, og legger til:

– Folk spilte bare papirbingo da, og hadde sine faste plasser rundt bordet. Krangler kunne bryte ut om noen satte seg på feil sted.

Bingo-kutymen var noe annet da: Spillet var blodseriøst, men det ødela ikke for vennskapet.

– En gang fikk jeg tusen kroner i tips av en dame som vant stort, fordi det var jeg som hadde solgt henne loddet, forteller han.

– Hun vant to uker på rad, 12.000 kroner begge gangene.

Å vinne på den måten er sjeldent. Han forteller at i de 30 årene han har spilt, har han bare vunnet store penger én gang.

– Jeg vant 22.000 kroner på én dag.

Når vi spør hva han skal bruke vinningene på, smiler han og forteller at pengene er satt trygt inn på konto. Til nå har han kun brukt 50 kroner på å spille lotto, for å sjekke om hellet fortsatt var med ham. Og kanskje var det det, han vant i alle fall de 50 kronene tilbake.

Bingohallenes siste dager

Det er mye som har endret seg i bingoverden den siste tiden. De fleste vi møter liker spillet, men alle har historier om venner som har spilt bort alt de eier. I fjor trådte det nye regelverket

i kraft. Det er nå en tapsgrense på 900 kroner dagen og 4400 kroner i måneden. Dette er for å begrense historier som de bingospillerne forteller om: Folk som spiller bort leia, tar opp lån og ikke klarer å stoppe.

– Reglene er en god ting, men miljøet har blitt veldig annerledes siden de kom, sier spilleren fra Sagene.

Hallene har lenge hatt få besøkende, men etter det nye regelverket er de nesten folketomme, forteller han.

Han mistenker at de som pleide å komme til bingohallene nå sitter hjemme og spiller digitale pengespill i stedet. En av Oslos eldste bingohaller, EH Bingo på Carl Berners plass, måtte stenge dørene tidligere i år.

Til Avisa Oslo fortalte sjefen av bingoen på Carl Berner at de nye spillereglene gjorde bingo-interessen for lav til at hallen kunne fortsette å holde åpent. Filialen på Carl Berner er ikke den eneste. Vi blir fortalt at Sagene Bingo mest sannsynlig kun holder åpent en måned til.

Nok nå.

Bingohallenes tid i Oslo nærmer seg kanskje slutten, og vi blir stående igjen med en følelse av ambivalens, som vi også merker hos flere av spillerne. Flere forteller at bingohallen har vært et møtepunkt, kanskje spesielt for eldre uten andre samlingssteder.

Å spille bingo er en sjanse til å vinne stort, en sjanse til å samles i fellesskapet rundt det å våge å satse noe. Samtidig er alle enige: Du taper mer enn du vinner, uansett hvor mye du spiller. Og

Jeg vant 22.000 kroner på én dag

Anonym bingospiller

for noen er tapet stort.

Mannen vi snakker med må brått forlate oss. En ny runde er i ferd med å starte, og han må rekke å kjøpe en kupong. Vi blir stående. Skal vi bli med? Er det på tide å kaste seg inn i spillet igjen? Håpet om en Arcteryx-jakke glimter i det fjerne, men vi har fått nok advarsler. Det er på tide å dra hjem.

Vi forlater Sagene Bingo, som i alle fall et par uker til står som et eksempel på et annet Oslo. Et sted uten røykelov, og med bingo uten grenser.



LOCKED IN: For en bingospiller kreves absolutt fokus.



TAP: 30 kroner inn, ingen vinn.

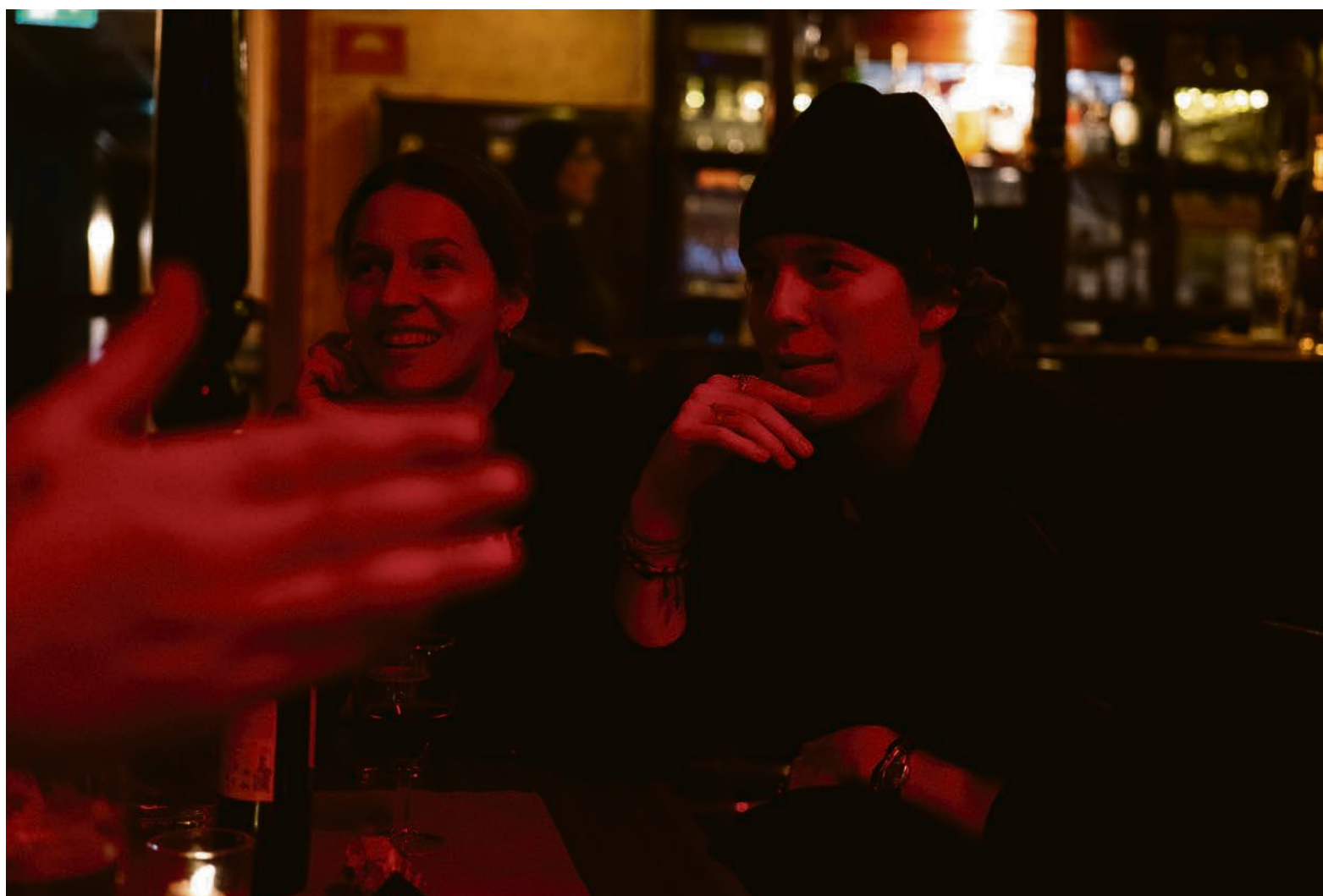


foto: **ADRIAN HEGGEM MISFJORD**

«Eg har ein teori om at sanninga aldri blir
fortald mellom ni og fem.»

Hunter S. Thompson